

KRÁLOVNA POHODOVÝCH ROMANČÍ

KATHERINE CENTER

An illustration of a man and a woman standing in a field of vibrant, colorful flowers. The man, on the left, is wearing a dark blue suit and has his arms crossed, looking towards the woman. The woman, on the right, is wearing a pink dress and tall, ornate boots, also with her arms crossed and looking towards the man. The background is a warm, yellowish-orange sky with soft clouds. The overall style is reminiscent of mid-20th-century book cover art.

BODYGUARDKA

motto

Bodyguardka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katherine Center
Bodyguardka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**KATHERINE
CENTER**

BODYGUARDKA

motto

*Věnováno mým prarodičům
Hermanovi a Inez Deteringovým.*

*Nechali jste nám tady po sobě hodně darů a já vám
za všechny děkuji – nejvíc ze všeho za vaše objetí,
vřelost a laskavost a za vzpomínky na dětství
strávené na vašem texaském ranči.*

*Stýská se mi po vás obou – ale stýská se mi
krásně a s vděkem.*

Jedna

Na smrtelné posteli si moje máma přála, abych si vzala dovolenou.

„Prostě si udělej volno, jasný?“ řekla a zastrčila mi pramen vlasů za ucho. „Vyber si cíl a vyraž. Jako to dělají všichni normální lidi.“

Neměla jsem dovolenou osm let.

Ale řekla jsem: „Jasný.“ Přesně tak, jak to říkáte, když vás o něco poprosí nemocná máma. A pak jsem jako zkušená vyjednaváčka dodala: „Ale jenom *jednu* dovolenou.“

Nemohla jsem tehdy tušit, že mámina postel je smrtelná. Považovala jsem to jenom za běžný noční rozhovor v nemocnici.

Ale pak byl najednou večer po jejím pohřbu. Nemohla jsem spát. Převalovala jsem se v posteli a pořád se mi vracel tenhle slib. Viděla jsem, jak mi upřeně kouká do očí, a cítila, jak mi stiskla ruku – jako kdyby na nějaké dovolené bůhvíjak záleželo.

Pak byly tři ráno. Oblečení, které jsem si vzala na pohřeb, leželo přehozené přes židli. Od půlnoci jsem se marně snažila usnout.

„Dobře!“ řekla jsem nahlas do prázdného ticha.

Převalila jsem se v posteli a natáhla se pro laptop, který ležel na zemi. Obrazovka mi modře zasvítla do napůl zavřených očí a já jsem zadala do vyhledávače *nejlevnější letenky kamkoliv*. Našla jsem webovky se seznamem destinací, kam se dalo letět za pár dolarů, otevřela ho a náhodně klikla – Toledo, Ohio. A rovnou to koupila.

Dvě letenky do Toledo. Bez možnosti vrácení peněz, jak se ukázalo. Byl to nějaký valentýnský balíček pro zamilované.

Hotovo.

Slib jsem splnila.

Netrvalo to ani minutu.

Teď už se jenom přinutit odletět.

Ani po koupení letenek jsem ale nemohla usnout.

Vzdala jsem to v pět ráno, když už svítalo. Shrábla jsem přikrývky a udělala si z nich hnízdo v šatně. V měkké hromadě na podlaze a úplné tmě bez oken jsem pak konečně usnula.

Když jsem se probudila, byly čtyři odpoledne.

V panice jsem vyskočila a začala zmateně pobíhat po pokoji. Košili jsem si zapnula o knoflík vedle a narazila si holeň o rám postele. Jako kdybych snad zaspala do práce nebo co.

Jenže já jsem nezaspala.

Můj šéf Glenn mi řekl, že nemám chodit. Dokonce mi to *zakázal*. Aspoň týden mě nechce vidět.

„Ať tě ani nenapadne přijít do práce,“ prohlásil. „Zůstaň doma a truchli.“

Zůstat doma? Truchlit?

Ani omylem.

Zvlášť teď, když jsem koupila letenky do Toledo a musela jsem najít Robbyho, svého přítele. Měl by vědět, že jedeme na výlet.

Že jo?

Do Toleda nikdo nejedí sám. Obzvlášť ne na Valentýna.

V tu chvíli mi to připadalo naprosto urgentní.

Kdybych byla v klidu, prostě bych mu napsala zprávu, ať se stává cestou z práce, a doma mu pak mile předeštlá svůj plán. U večere a nad skleničkou vína. Jako příčetná osoba.

To by asi byl lepší postup.

A lépe by dopadl.

Ale já jsem v té chvíli nebyla příčetná, byla jsem někdo, kdo *spal na zemi v šatně*.

Do práce jsem dorazila skoro ke konci pracovní doby. Byla jsem napůl učesaná, košile mi koukala z pohřebních kalhot a v kapse jsem pořád měla program obřadu s máminou maturitní fotkou.

Asi je dost divné hrnout se do práce den poté, co jste pochovali vlastní matku.

Projela jsem to internetem. Lidi si po pohřbu rodinných příslušníků nejčastěji berou tři dny volna – i když Glenn mě nutil být doma aspoň pět. A když už jsem nespala a nudila se, ještě jsem googlila, jak prodat dům svých rodičů, jak se zabavit v Toledu (což byl překvapivě dlouhý seznam) a jak vyřešit nespavost.

Shrnuto a podtrženo: neměla jsem tu být.

Proto jsem se za dveřmi Glennovy kanceláře na chvíli zarazila. A proto jsem omylem zaslechla, jak o mně mluví s Robbym.

„Hanna se zblázní, až jí to řekneš,“ zaslechla jsem jako první. Byl to Robbyho hlas.

„Možná bys jí to měl říct ty.“ To byl Glenn.

„Možná by sis to měl spíš celé rozmyslet.“

„Nemám si co rozmýšlet.“

To mi stačilo. Otevřela jsem dveře. „Co si máš rozmyslet? Kdo mi co řekne? A proč bych se z toho měla zbláznit?“

Později jsem se zhlédla v zrcadle, takže vím, co měli ti dva v té chvíli před sebou. Opuchlé zarudlé oči, límec košile zmuchlaný pod klopou saka a velké množství rozmazané řasenky ze včerejška.

Leckdo by se vyděsil, ale Glenna jen tak něco nerozhodilo. „Co tady děláš?“ zeptal se. „Vypadni!“

Nebyl zrovna dvakrát taktní.

Zabrala jsem celé dveře. „Potřebuju mluvit s Robbym.“

„To můžeš udělat někde jinde.“

Šéf měl pravdu. S Robbym jsem prakticky žila – když jsme teda zrovna nepracovali. Což bylo po většinu času.

Ale co jsem měla dělat? Počkat si na něj na parkovišti?

„Stačí mi pět minut,“ vyjednávala jsem.

„Ani náhodou,“ odpověděl Glenn. „Padej domů.“

„Potřebovala jsem vypadnout z bytu,“ namítla jsem. „A nějak se zaměstnat.“

Ale Glennovi to bylo fuk. „Právě ti umřela máma. Měla bys být se svojí rodinou.“

„Ona byla moje rodina,“ snažila jsem se nevzlyknout.

„No právě,“ řekl Glenn, jako kdybych potvrdila, že má pravdu. „Musíš truchlit.“

„Nemám ponětí, jak se to dělá.“

„To neví nikdo, chceš na to manuál?“

Vrhla jsem na něj ošklivý pohled. „Ty nějaký máš?“

„Jo, jmenuje se *Vypadni odsud!*“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vím, že bych podle tebe měla,“ zaražila jsem se, protože jsem si nebyla jistá, co jsem podle Glenna vlastně měla, „posedávat doma a vzpomínat na mámu, nebo něco takového. Ale jsem v pohodě, fakt.“ A pak jsem dodala podle pravdy: „Vlastně jsme si nebyly moc blízké.“

„Ale byly jste si blízké dost, abys to potřebovala nějak strávit,“ řekl Glenn. „Padej!“

„Tak mě nech třeba zakládat spisy. Nebo něco jiného.“

„Ne.“

Bylo by fajn, kdybych mohla říct, že Glenn, mohutný chlap s pleší pihovatou tak, jako by ho někdo posypal skořicí, byl takový ten drsný šéf, který to s vámi ale myslel nejlíp.

Jenže Glenn to většinou myslel nejlíp jen s Glennem.

A pro Glenna jsem teď nebyla výkonná pracovní síla.

Chápala jsem ho.

Když mi zavolali z pohotovosti, že máma zkolabovala na přechodu pro chodce, právě jsem dorazila domů ze služební cesty v Dubaji.

Okamžitě jsem vyrazila do nemocnice, kde jsem zjistila, že neustále zvrací, neví, co je za rok a kdo je prezidentem. Diagnózu mi sdělila doktorka se rtěnkou na zubech: cirhóza jater v posledním stadiu. Snažila jsem se s ní hádat. „Ale máma už nepije! *Už nepije!*“

U ní doma, kam jsem jela pro teplé ponožky a její oblíbenou deku, jsem našla poschovávanou slušnou zásobu vodky. Zatímco jsem vylévala do dřezu lahev za lahev a splachovala je proudem vody, aby to tak nesmrdělo, myslela jsem si, že největší záhul teď bude donutit mámu, aby změnila svůj život.

Zase.

Předpokládala jsem, že na to bude mít čas.

Všichni to vždycky předpokládáme.

Ale byla pryč dřív, než mi došlo, že bych ji mohla ztratit.

Byla to síla. Což chápal i Glenn, který měl emoční inteligenci kladiva.

Ale rozhodně jsem teď nechtěla *zůstat doma a přemýšlet o tom*.

Hodlala jsem ho přemluvit, aby mě pustil zpátky do práce, i kdyby nás to mělo oba zabít.

A pak jsem hodlala přemluvit Robbyho, aby se mnou letěl do Toleda.

A potom se možná, jenom možná, konečně vyspat.

Abych dodala svým slovům váhu, nakráčela jsem do Glennovy kanceláře a sedla si do křesla naproti jeho stolu s výrazem *jen mě zkuste zastavit*. „O čem jste mluvili?“ zeptala jsem se, abych změnila téma. „Máte poradu?“

„Tohle je soukromý rozhovor,“ řekl Glenn, jako kdyby věděl, že jsem poslouchala za dveřmi.

„Ty nevedeš soukromé rozhovory, šéfe,“ namítla jsem. „Vedeš jenom porady.“

Robby se na mě podíval svýma modrýma očima lemovanýma hustými řasami, jako že jsem trefila hřebíček na hlavičku.

Na chvílku jsem se zarazila nad tím, jak pěkný je to chlap. Když ho máma poprvé viděla, udělal na ni dojem. „Vypadá jako astronaut,“ vystihla to přesně. Měl vojenský sestřih strojkem, řídil veterána Porsche a měl přebujelé sebevědomí. Jako dokonalý sexy super astronaut. Na mámu udělalo dojem, že jsem někoho takového ulovila. Popravdě to udělalo dojem i na mě.

Robby nebyl jenom nejkrásnější chlap, se kterým jsem kdy chodila. Byl to nejkrásnější člověk, jakého jsem kdy potkala.

Ale na to teď nebyl čas ani prostor. Otočila jsem se zpátky ke Glennovi. „Co přesně by mi měl Robby říct?“

Glenn si povzdychl, jako že *ach jo, ona nedá pokoj*. A potom řekl: „Chtěl jsem počkat, dokud se aspoň,“ sjele mě očima, „nevysprchuješ, ale otevíráme pobočku v Londýně.“

Zamračila jsem se.

„Pobočku v Londýně?“ zopakovala jsem. „A to má být špatná zpráva?“

Jenže Glenn pokračoval: „A budeme potřebovat někoho, kdo...“

Ruka mi okamžitě vyletěla nahoru jako ve škole. „Beru to! Počítej se mnou! Rozhodně!“

„...tam založí kancelář a rozběhne byznys,“ dokončil Glenn větu. „Na dva roky.“

Absolutní paráda! Londýn! Odjet do Londýna a mít na starosti velký projekt a tolik práce, že bych si dva roky na nic jiného ani nevzpomněla?

Kašlu na dovolenou!

Tělem mi projela vlna úlevy už při samotné představě takové výzvy: *Přesně taková práce by mohla z mého života navždy vypudit všechny problémy.*

Děkuji pěkně.

V tu chvíli jsem si všimla, že Robby a Glenn se na mě nějak divně dívají.

„Co je?“ zeptala jsem a těkala očima z jednoho na druhého.

„Svěřím to jednomu z vás,“ řekl Glenn a ukázal na mě a Robbyho.

No jasně že jednomu z nás. Byla jsem jeho oblíbenkyně, kterou si pěstoval už léta. A Robby byl sexy úlovek, který přetáhl konkurenci. Komu jinému by chtěl takovou práci svěřit?

Pořád jsem nechápala, v čem je háček.

„Což znamená,“ pokračoval Glenn, „že ten, koho nevyberu, zůstane tady.“

Ani dvouleté odloučení od mého přítele mě nezastavilo. Tak moc jsem milovala svoji práci. Ani na okamžik jsem nezaváhala.

Taky to dokazuje, jak strašně moc jsem se chtěla vrátit do práce.

„Po Novém roce oznámím, koho jsem si vybral,“ řekl Glenn. „Do té doby budete o post v Londýně soutěžit.“

Žádná soutěž, to místo bylo moje!

„V pořádku,“ pokrčila jsem rameny, jako kdyby o nic nešlo. „Už jsme soutěžili o zakázky i dřív,“ kývla jsem hlavou k Robbymu.

„Soupeření nás baví. A dva roky nejsou zas tak dlouhá doba, ať už vyhraje kdokoliv. To zvládneme, ne?“

Kdybych dávala trochu víc pozor, všimla bych si, že Robby je mnohem míň nadšený než já. Jenže jsem byla zasekaná a nevší-mala si okolí.

Nechtěla jsem si přiznat ztrátu mámy v plné síle. Bála jsem se zůstat doma, kde by mě nic nerozptylovalo. Viděla jsem všechno jakoby v tunelu, na jehož konci byla možnost úniku – nejlíp na druhou stranu světa –, a to co nejdřív.

Příští týden jsme měli s Robbym odlítat na tři týdny pracov-ně do Madridu, ale ten týden čekání byl na mě příliš dlouhý.

Nejdřív jsem musela nějak přežít povinné truchlení.

„Když jsem vás poslouchala za dveřmi,“ máchlá jsem rukou za sebe, „myslela jsem, že to budou špatné zprávy.“

„Londýn nebyla ta špatná zpráva,“ řekl Robby a šlehl pohle-dem po Glennovi.

Taky jsem se k němu otočila. „A co je teda podle tebe ta špatná zpráva?“

Glenn rozhodně neváhal s odpovědí: „Že tě stahuju z té akce v Madridu.“

Když jsem se na to podívala zpětně, nebylo divu. Nepomohlo tomu ani to, jak jsem vtrhla do kanceláře celá rozrucchaná a zou-falá. Měla jsem to čekat.

Ale nečekala.

„Jak stahuju z Madridu?“ vyjekla jsem v domnění, že špatně slyším.

Robby zabodl pohled z okna.

„Prostě stahuju,“ potvrdil Glenn. A dodal: „Nemáš na to teď vůbec kapacitu.“

„Ale...“ ani jsem nevěděla, jak začít protestovat. Jak říct, že tohle byla jediná věc, na kterou se teď můžu těšit?

Glenn si vrazil ruce do kapes a Robby dál hypnotizoval okno. Konečně jsem ze sebe vypravila aspoň: „A koho tam posíláš místo mě?“

Glenn se podíval po Robbym a pak řekl: „Pojede Taylor.“

„Ty posíláš... Taylor?“

Glenn přikývl. „Je nejlepší, hned po tobě,“ prohlásil, jako kdyby to tím mohl zachránit.

Nezachránil.

„Posíláš na služební cestu moji nejlepší kamarádku a mého přítele, takže já tu zůstanu tři týdny sama? Jen *pár dní* potom, co mi umřela máma?“

„Neříkala jsi, že jste si nebyly zas tak blízké?“

„A *tys řekl*, že jsme si byly blízké až dost.“

„Podívej,“ řekl Glenn, „tohle je čistě pracovní rozhodnutí.“

Ale já jsem zavrtěla hlavou. Takhle ne. „Nemůžeš mě upíchnout na centrále a sebrat mi lidi, co mě mají podporovat. To byla moje služební cesta a moji klienti.“

Glenn si povzdechl: „Pojedeš příště.“

„Chci jet teď.“

„A já chci vyhrát v loterii, ale ani jedno z toho se nestane.“

Můj šéf byl z těch lidí, co věřili, že překážky vás posilují.

Na minutu jsem se soustředila jen na klidné dýchání. A pak jsem se zeptala: „Když jede Taylor místo mě do Madridu, kam pojedou já?“

„Nikam.“

„*Nikam?*“

Glenn přikývl. „Potřebuješ si odpočinout. Navíc teď mám všechno pokryté.“ Projel nějaký záznam v laptopu. „Jakarta je obsazená, Kolumbie je obsazená, Bahrajn taky. Naftaře z Filipín mám taky pokryté. Všude mám dost lidí.“

„Ale... co mám teda dělat?“

Glenn zase pokrčil rameny. „Můžeš pomáhat tady v kanceláři.“

„Myslím to vážně.“

Ale Glenn pokračoval: „Co kdybys začala plést? Založ si třeba kaktusovou zahrádku. Absolvuj nějaký seberozvojový kurz.“

Ne, ne, třikrát ne.

Ale Glenn pokračoval po stejné koleji. „Prostě si potřebuješ vzít volno.“

„Nesnáším volno! Nechci si vzít volno!“

„Nejde o to, co chceš, ale co potřebuješ.“

Na co si to tady hraje, na mého terapeuta? „Potřebuju pracovat,“ řekla jsem. „Je mi líp, když jsem v zápřahu.“

Ale taky jsem potřebovala někam utéct.

Najednou mi krk sevřela panika. „Přece mě znáš. Víš, že potřebuju něco dělat. Nemůžu jenom posedávat a... utápět se ve smutku. Potřebuju pohyb, někam jet, jsem jako žralok, to přece víš. Musím se pořád hýbat, mít v žábkách čerstvou vodu.“ Ukázala jsem si na žebra, aby bylo Glennovi jasné, kde mám žábry. „Jestli tady zůstanu,“ vypravila jsem ze sebe nakonec, „umřu.“

„Blbost,“ řekl Glenn. „Umřít je mnohem těžší, než si myslíš.“

Nesnášel, když lidi o něco žadonili.

Přesto jsem žadonila.

„Pošli mě někam. Kamkoliv. Potřebuju vypadnout!“

„Nemůžeš pořád někam utíkat,“ řekl Glenn.

„Ale jo, můžu. Určitě můžu.“

Z jeho výrazu mi bylo jasné, že jsem narazila na zeď. Ale pořád jsem ještě měla trochu sil.

„Co ta akce v Burkina Fasu?“ zeptala jsem se.

„Tam posílám Doghouse.“

„Jsem tady o tři roky dýl než on.“

„Ale on umí francouzsky.“

„Co ta svatba v Nigérii?“

„Tam jede Amadi.“

„Ten tady není ani půl roku!“

„Ale pochází odtamtud. A mluví...“

„Fajn, zapomeň na to.“

„...jorubsky a trochu i jazykem kmene Igbo.“

Přes to nejel vlak. Glenn musel chránit pověst naší firmy. „Pošlu tě někam,“ řekl, jako kdyby uzavíral diskuzi, „až se to bude hodit. Pošlu tě někam, až to bude pro naši agenturu výhodné. Nikdy ti nedám zakázku místo někoho, kdo má lepší kvalifikaci.“

Přimhouřila jsem oči a vrhla na Glenna pohled plný výzvy k boji. „Nikdo tady nemá lepší kvalifikaci než já.“

Vrátil mi pohled, jako by vykryl útok, a využil svůj léty vybroušený pozorovací talent. „Možná jo. Možná ne. Ale ty jsi včera pohřbila mámu.“

Naše pohledy se přetlačovaly.

A on pokračoval: „Máš zrychlený pulz, zarudlé oči a rozmazaný make-up. Mluvíš moc rychle a máš chraptivý hlas. Nečešala ses, klepou se ti ruce a zadýcháváš se. Seš na dně. Běž domů, vysprchuj se, sněz něco dobrého, odtruchli si smrt maminky a potom si najdi nějaký zatracený koníčky, protože ti garantuju, že nevystrčíš nos na jedinou služební cestu, dokud se nedáš dohromady.“

Tenhle tón jsem znala.

A nehádala jsem se.

Ale jak jsem se měla do háje vrátit zpátky do práce, když mě nenechá pracovat?

Dvě

Řekla jsem vám vůbec, čím se živím?

Většinou to oddaluju, co se dá. Protože když už to jednou řeknu – jakmile použiju přesný název svojí profese –, uděláte si o mně jasné představy. A všechny budou špatné.

Ale asi se tomu nevyhneme, že?

Když nebudete vědět, co dělám, bude vám můj život připadat úplně nesmyslný. Takže tady to máte: jsem bezpečnostní agentka.

Jenže nikdo neví, co to je.

Pro zjednodušení řekněme, že jsem tělesná strážkyně – body-guardka.

Hodně lidí si to plete a říká mi „ochranka“, ale abychom si to vyjasnili, to je úplná blbost.

Nestojím u vchodu do supermarketu.

Moje práce je elitní. Vyžaduje dlouholetý trénink. Abyste ji mohli dělat, musíte mít velmi výjimečné schopnosti. V tomhle oboru se dá strašně těžko prorazit. Je to podivný mix luxusu (cestování první třídou, pětihvězdičkové hotely, multimiliardáři) a ubíjející nudy (tabulky, seznamy, počítání vzoru na koberci v hotelové hale).

Většinou chráníme boháče (občas i celebrity) před lidmi, kteří jim chtějí ublížit. A hodně dobře nás za to platí.

Vím přesně, co si myslíte.

Měřím sto šedesát pět centimetrů, jsem žena, žádná kulturistka. Jenže to si představujete stereotypního bodyguarda – nebo vyhazovače před klubem v tričku obtaženém přes vyboulené svaly – a připadá vám, že já jsem ve srovnání s ním sušinka. A ptáte se, co v téhle profesi vůbec dělám a jak můžu tvrdit, že jsem dobrá.

Tak já vám to vysvětlím.

Steroidy nabašení svalovci jsou opravdu jen jedním typem bodyguardů: pracují jako tělesní strážci pro lidi, kteří chtějí, aby celý svět věděl, že mají za zády gorily.

Jenže to právě většina našich klientů nechce.

Ti si přejí ochranu, které si nikdo nevšimne.

Vůbec nesnižuju hodnotu drsných dvoumetrových chlápků. Dokážou hodně útoků odradit už svým zjevem. Ale taky můžou útok vyprovokovat.

Všechno záleží na tom, jaký druh nebezpečí klientovi hrozí.

Ve většině případů je pro vás bezpečnější, pokud je vaše ochranka neviditelná. A já umím být nepřekonatelně neviditelná. Všechny bodyguardky jsou v tom mistryně, a proto je po nás velká poptávka. Nikdo nás nepodezírá.

Lidi si myslí, že jsme chůvy.

Pracuju jako tělesná strážkyně, jejíž práci nevidíte. Kolikrát o mě neví ani klient. Vypadám neškodně jako beruška. Nejspíš byste mě tipovali na učitelku z mateřské školky a ani by vás nenapadlo, že bych vás mohla zabít vývrtkou na víno.

A mimochodem, kdybych chtěla, *mohla* bych vás zabít vývrtkou na víno.

Nebo propiskou. Nebo ubrouskem.

Ale nezabiju.

Když totiž věci dospějí do bodu, kdy bych vás nebo někoho jiného musela zabít, tak jsem odvedla špatnou práci. Mým úkolem je předvídat nebezpečí dřív, než se vůbec objeví. A vyhnout se mu.

Pokud vás musím bodnout vidličkou do oka, tak jsem selhala.

A já neselhávám.

Aspoň ne v práci.

Když to shrnu, v mojí práci nejde o násilí, ale o umění se mu vyhnout. Mnohem víc zapojuju mozek než svaly. Důležitá je příprava, pozorování a být pořád ve střehu.

Musím umět předvídat, vnímat a identifikovat nebezpečí v místnosti ještě dřív, než do ní vkročím.

Dobrou bodyguardku neděláte, tou musíte být. U mě to zpečetil jeden okamžik ve čtvrté třídě, kdy jsem dělala dozor na školním parkovišti a dostala jsem odznak a reflexní pásku na rukáv. (Ten odznak mám dodneška na nočním stolku.) Nebo se to stalo v sedmé třídě, kdy jsme se přestěhovali za roh od tělocvičny, kde se trénovalo bojové umění jiu jitsu, a já jsem přemluvila mámu, aby mi tam zaplatila kurzy. Nebo za to může ta řada příšerných chlapů, se kterýma máma chodila a vodila je k nám domů.

Ať už za to může cokoliv, když jsem v prváku na vysoké uviděla vedle koleje náborový stánek s modrobílým emblémem a nápisem UTEČ K FBI, bylo rozhodnuto. Utíkat mě bavilo. Při vstupních testech jsem měla fantastické výsledky v postřehu, dešifrování vzorců, pozorovacích schopnostech, nadání zapamatovat si řečené informace a v ochotě pomáhat, takže mě FBI okamžitě vzala.

A byla bych jim věrná doteď, kdyby mě nepřetáhl Glenn Schultz.

Zbytek už je historie. Glenn mě naučil všechno, co sám uměl, začala jsem cestovat po světě, práce pohltila celý můj život a nikdy jsem toho nelitovala.

Milovala jsem to.

Tuhle práci musíte milovat. Musíte jí dát všechno. Musíte být ochotní skočit do cesty kulce – a to není snadné rozhodnutí, protože klienti bývají i dost nesympatičtí –, což docela bolí. Každý den je toho hodně v sázce, stresu až nad hlavu. A jestli to máte dělat dobře, měli byste mít vyšší cíle.

Proto lidi, kteří tuhle práci milují, tuhle práci fakt milují: každý den stojíte před rozhodnutím, kým chcete být.

A cestování první třídou taky stojí za to.

Většinou je to dřina. Hodně papírování, hodně průzkumů prostředí, hodně poznámek ze života klienta. Všechno si musíte zapisovat. Pořád být ve střehu. Relax moc nepřichází v úvahu.

Ale je to návykové.

Obyčejný život je v porovnání s tím naším strašná nuda.

I když se v práci nudíme, tak je to vzrušující nuda.

Pořád v pohybu. Nikdy netrčíte na jednom místě. A pro samou práci nestíháte být osamělí.

To mi dost vyhovovalo.

Teda do chvíle, kdy mi Glenn přikázal sedět na zadku v Houstonu, zrovna když jsem nejvíc ze všeho potřebovala utéct.

V ten den, kdy mě Glenn stáhl z akce v Madridu, mi odmítlo nastartovat auto. A protože lilo jako z konve, odvezl mě domů z kanceláře Robby ve svém veteránu značky Porsche.

To mi vyhovovalo, protože jsem se ještě nestihla zmínit o našem výletu do Toleda.

Možná to bylo deštěm a tím, jak stěrače nestíhaly ani při nejvyšší rychlosti stírat vodu z předního skla, ale vůbec jsem si

nevšimla, jak je Robby podivně zamlklý. Až když jsme dojeli ke mně.

Lilo tak strašně, že jsem nemohla ani vystoupit, tak jsme zůstali sedět v autě. Robby vypnul motor a dívali jsme se, jak se voda valí po okýnkách, jako kdybychom autem vjeli do myčky.

Tehdy jsem se k němu otočila a navrhla: „Pojedeme na výlet!“

Robby se zamračil: „Cože?“

„Kvůli tomu jsem dneska přišla do práce. Chtěla jsem tě pozvat na dovolenou.“

„Kam?“

Teď mě trochu zamrzelo, že jsem nazdařbůh koupila první letenky, co mi přišly pod ruku. Jak ho mám nalákat na pitomý Toledo?

„Se mnou,“ odpověděla jsem, jako kdyby se mě ptal na něco jiného.

„Nechápu,“ řekl Robby.

„Rozhodla jsem se, že si vezmu dovolenou,“ řekla jsem, jako kdyby to pro mě nebylo nic divného. „A chtěla bych, abys jel se mnou.“

„Ty si přece nebereš dovolené,“ namítl Robby.

„Tak teď jsem si ji vzala.“

„Třikrát jsem tě lákal, ať se mnou jedeš někam na výlet, a vždycky ses z toho vyvlíkla.“

„To bylo dřív.“

„Dřív než co?“

Dřív než mi umřela máma. Dřív než mě Glenn stáhl ze všech akcí. Dřív než mi sebral Madrid. „Prostě dřív. Než jsem koupila nevratné letenky do Toleda.“

Robby se ke mně otočil. „Do Toleda?“ Jestli byl před chvílí zmatený, tak teď už byl naprosto v šoku. „Kdo proboha jezdí na dovolenou do Toleda?“

„Náhodou tam mají proslulou botanickou zahradu.“

Ale Robby si povzdechl: „Kterou ani náhodou neuvidíme.“

„Proč ne?“

„Protože tu dovolenou zrušíš.“

„Nerozuměl jsi, že ty letenky jsou nevratné?“

„Ty sama sebe moc neznáš, co?“

„Nechápu, v čem je problém,“ řekla jsem. „Chtěl jsi se mnou někam jet, tak pojedeme. Nemohl bys prostě říct, že je to super a přijmout moje pozvání?“

„Nemohl.“

To znělo divně a odhodlaně. Vyhrknul to na mě a pak se předklonil a bezmyšlenkovitě přejel prsty po volantů gestem, které mě zarazilo. Už jsem se zmínila, že umím číst řeč těla tak, jako jiní lidi čtou knížky? Řeč těla je mojí řečí, umím ji líp než rodnou angličtinu. Jako vážně. Mohla bych ji mít v životopise jako mateřský jazyk.

Dětství po boku mojí mámy mě donutilo naučit se opak mluveného jazyka: všechno to, co říkáme beze slov. A dost dobře se tím živím, to klidně přiznám. Ale kdybyste se mě zeptali, jestli je to výhra, nebo prokletí, nevěděla bych.

Během poslední vteřiny jsem z Robbyho vyčetla, že nebyl šťastný. Musí udělat něco, do čeho se mu nechtělo. Ale stejně to udělá.

Jo. To všechno mi prozradily jeho prsty na volantů. A to, jak strnule seděl. A intenzita, s jakou se nadechl. A náklon jeho hlavy. A to, že použil řasy jako štít před svými očima.

„Proč?“ zeptala jsem se. „Proč bys nemohl přijmout moje pozvání?“

Robby sklonil hlavu. Pak se tak napůl nadechl, zaťal čelist a ztuhla mu ramena. „Protože,“ hlesl, „si myslím, že bychom se měli rozejít.“

Moc často se mi nestává, aby mě někdo šokoval. Ale jemu se to povedlo.

Otočila jsem se dopředu, pohled mi padl na přístrojovou desku. Měla vypadat jako potažená kůží.

Tohle jsem fakt nečekala.

A já vždycky všechno čekám.

Robby pokračoval: „Oba víme, že to mezi náma nefunguje.“

Vážně jsme to oba věděli? Copak vůbec někdo někdy *ví*, že jeho vztah nefunguje? Nebo je to spíš tak, že vztahy potřebují jistou míru naivního optimismu, aby přežily?

Řekla jsem to jediné, co mě napadlo: „Ty se se mnou rozcházíš? Den po pohřbu mojí matky?“

Odfřknul si, jako kdybych se vezla na nepodstatném detailu. „Myslím, že načasování tady není ta nejdůležitější věc.“

„Myslíš tvoje *odporné* načasování?“ Protahovala jsem to, protože jsem potřebovala dát svojí hlavě čas na vzpomínání. „Ne-vím. Možná.“

„A možná ne,“ řekl Robby. „Nezapomeň, že jste si nebyly zas tak moc blízké.“

Že je něco pravda, ještě neznamena, že je to správné. „To s tím nemá co dělat,“ namítla jsem.

Načasování je ve skutečnosti dost důležité. Už několik dní jsem spala na gauči v nemocnici a vstávala pětkrát za noc, protože máma zvracela do plastové misky. Před očima se mi scvrkávala na kostru oblečenou do jednorázové nemocniční košile.

Dívala jsem se, jak vyprchává život z člověka, který mi můj život dal.

Potom jsem musela zařídit pohřeb. Spoustu detailů. Hudbu, jídlo. Celý den jsem vítala a vedla rozhovory s máminými spolužáky ze střední, kolegy z práce, bývalými milenci, kamarády z odvykačky i z hospod. Objednala jsem květiny a sama si

zapnula na zádech zip na černých šatech, dokonce jsem dala dohromady projekci fotek z mámina života.

Robby se pletl.

Protože i přes to všechno, co jsem vám už o mámě řekla, jsem ji milovala.

Neměla jsem ji *ráda*, ale milovala jsem ji.

Taky mě docela podcenil, protože je mnohem těžší milovat někoho, s kým je to hodně těžké, než někoho bezproblémového.

Byla jsem silnější, než jsem si sama myslela. Možná.

Zdálo se, že to brzo zjistím. Protože zatímco venku pomalu slábnul déšť a já jsem přitiskla bříška prstů na okno, slyšela jsem se, jak velmi potichu říkám – takovým cizím hlasem: „Já se s tebou nechci rozejít. Miluju tě.“

„To říkáš jen tak,“ odpověděl Robby a jeho hlas zněl tak suverénně, že na to do konce života nezapomenu. „Protože ty vůbec nevíš, co je to láska.“

Glenn nás varoval už před rokem. V době, kdy jsme si spolu začali.

Jakmile se k němu donesly drby o nás dvou, pozval nás do zasedačky, zavřel dveře a stáhl žaluzie.

„Je to pravda?“ zahájil výslech.

„Co jestli je pravda?“ zeptal se Robby.

Jenže proti nám stál legendární Glenn Schultz, ten nám na předstíranou nevinnost neskočí. „To řekni ty mně.“

Robby držel svůj nejlepší pokerový výraz, tak se Glenn obrátil na mě. Ale já jsem byla ještě nečitelnější.

„Nebudu vám to zakazovat,“ řekl Glenn. „Ale potřebujeme jasný plán.“

„Plán na co?“ zeptal se Robby, což byla jeho první chyba.

„Co bude, až se rozejdete,“ odpověděl Glenn.

„Třeba se nerozejdeme,“ namítl Robby, ale Glenn se ani ne-namáhal s odpovědí.

Místo toho se jen díval z Robbyho na mě a zpátky jako člověk, který už zažil všechno, něco i dvakrát, a povzdechl si: „Dali jste se dohromady na té záchranné misi, že jo?“

Podívali jsme se s Robbym na sebe.

Propadli jsme kouzlu záchrany dítěte uneseného jedním z rodičů do Iráku? Skočili jsme spolu do postele po přestřelce, honičce v autě a smrtelně nebezpečném nočním přechodu státní hranice za odměnu, že jsme to celé přežili? Živil zbytkový adrenalin z téhle mise pořád ještě náš polotajný vztah, který už trval pár měsíců?

Samozřejmě.

Ale nepřiznali jsme ani ťuk.

Glenn byl ale v oboru příliš dlouho na to, aby potřeboval něco tak podružného jako slovní doznání. „Je mi jasné, že nemá smysl se vám do toho plést,“ řekl. „Takže se vás jenom zeptám na jednu věc. Pro bodyguardy je strašně snadné se zamilovat v akci, ale je pro ně téměř nemožné spolu zůstat. Co budete dělat, až se rozejdete?“

Měla jsem vydržet jeho pohled. To je naprostý základ úspěšného vyjednávání. *Nikdy nesmíte sklopit oči.*

Ale já jsem je sklopila.

„Vážně?“ Glenn se ke mně naklonil. „Ty si myslíš, že to vydržíš? Myslíš si, že si koupíte domeček se zahrádkou a budete o víkendech chodit na farmářské trhy? Koupíte si psa? A stejné svetry?“

„Do budoucnosti nevidíš,“ řekl Robby.

„To ne, ale vidím do vás dvou.“

Glenn byl naštvaný a měl k tomu dobrý důvod. My dva jsme byli jeho investice, jeho děti, jeho oblíbenci a pojistka na důchod, všechno v jednom.

Šéf si protřel oči, a když se na nás znovu podíval, funěl tak hlasitě, že jsem si vzpomněla, proč se mu říká *Divočák*.

Zabodnul do nás pohled. „Nemůžu vám nic zakazovat,“ řekl. „A ani se o to nepokusím. Ale jedno vám řeknu rovnou. Zapomeňte na to, že jeden z vás po rozchodu odejde z téhle firmy. Nečekejte ode mě takt ani soucit. Nedám vám žádné doporučení. Jestli požádáte o práci jinde, pomluvím vás tak, že si od vás ani pes kůrku nevezme. Jste moji, patříte mi a nikdo v téhle místnosti moji firmu neopustí. Ani já ne. Je to jasný?“

„Jasný,“ řekli jsme oba najednou.

„A teď mi jděte z očí,“ vyhodil nás ze zasedačky. „Než vás oba pošlu do Afghánistánu.“

To se stalo vloni.

Je vtipné, jak jsem Glenna litovala za jeho pesimismus. Zrovna ho tehdy opustila jeho třetí manželka – což je v téhle práci dost obvyklé, protože jste v trapu víc než doma. Pamatuju si, jak jsem nad ním v duchu kroutila hlavou, když jsme odcházeli z té památné audience. Vzpomínám si, jak jsem si byla jistá, že mu s Robbym vytřeme zrak.

A když se rok s rokem sešel, Robby mi dal kopačky v dešti, jako kdyby nám oběma udělal laskavost.

„Je to tak lepší,“ řekl. „Stejně potřebuješ truchlit.“

„Tý si nezasloužíš, abych pro tebe truchlila!“

„Mluvil jsem o tvojí mámě.“

Aha. Máma. „Neříkej mi, co mám dělat!“

Robby měl navíc tu drzost, že se zatvářil ublíženě: „Nekřič na mě.“

„A proč ne?“

„Protože jsme oba rozumní dospělí lidé. A víme, co je v sázce. Navíc jsme se neměli až tak moc rádi.“

To zabolelo jako facka. Poprvé za celý rozhovor jsem se mu podívala do očí a snažila se, aby nepoznal, jak mě zasáhl. „Neměli, jo?“

„Na férovku, ne.“

Tak na férovku? Co na tom bylo fér? Bylo to naopak strašně sprostý. A nespravedlivý. A taky to nebyla pravda – jenom způsob, jakým se Robby zbavil viny. Sice mi dal kopačky den po pohřbu mojí mámy, ale nebylo to zase tak strašný, protože „jsme se neměli až tak moc rádi“.

Ale prosím, ať si říká, co chce.

Znám jeden hotelový pokoj v Kostarice, který by ho usvědčil ze lži, kdyby mohl mluvit.

V tomhle trapném okamžiku – *vážně jsem právě chlapovi řekla, že ho miluju, ve chvíli, kdy se se mnou rozcházet?* – jsem měla pocit, že mi Robby nebere jenom svoji lásku..., ale všechnu lásku světa.

Přesně tak jsem se cítila.

Nevěděla jsem, co na to říct. V krizi člověk těžko přemýšlí. A já jsem došla k závěru, že mě zachrání jedině práce. Nepotřebovala jsem žádné zatracené koníčky. Nepotřebovala jsem plečení. Potřebovala jsem se vrátit do kanceláře, dostat nový úkol a získat pozici v Londýně. Potřebovala jsem to stejně jako kyslík. Něco dělat, cokoliv. Někam jet. Utéct. Teď ještě víc.

Ale než jsem mohla vystoupit z auta a zapomenout, že Robby vůbec existuje, musela jsem se ho zeptat na jednu věc.

Podívala jsem se mu přímo do očí. A potom jsem se ho zeptala: „Řekl jsi, že to mezi náma nefunguje. Proč si to myslíš?“

Pokýval hlavou, jako kdyby to byla rozumná a oprávněná otázka. „Hodně jsem o tom v posledních měsících přemýšlel...“

„Měsících?“

„...a došel jsem k tomu, že to má jeden jediný důvod.“

„A to?“

„Tebe.“

Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou: „Mě?“

Robby přikývl, jako by to tím, že to vyslovil nahlas, potvrdil. „Je to tvoje vina.“ A dodal tónem vlídného poučovatele: „Máš tři zásadní chyby.“

Jeho slova mi zněla v hlavě a já jsem se připravila na dopad drsné pravdy. *Tři zásadní chyby.*

„Zaprvé,“ vypočítával Robby, „pořád pracuješ.“

No dobře. On *taky* pořád pracoval, ale dejme tomu.

„Zadruhé,“ pokračoval, „není s tebou legrace. Pořád seš strašně vážná.“

Do háje, jak se na tohle dá něco namítnout?

„A zatřetí,“ zvedl hlas, jako že se blížíme k pointě, „neumíš líbat.“

Tři

Ještě po měsíci jsem byla vytočená.

Neumím líbat? Já že *neumím líbat*?

Jako workoholička, to prosím. Nestydím se za to, že jsem skvělá v tom, co dělám.

Že se mnou není legrace? Dejme tomu, legrace se přeceňuje.

Ale že neumím líbat?

Tahle urážka mě taky mohla pronásledovat až do hrobu.

Naprosto nepřijatelné!

Stejně jako momentálně celý můj život.

Umřela mi máma. V práci mě stáhli ze všech projektů. A nejdelší vztah mého života skončil tou největší urážkou. A já jsem s tím nemohla nic dělat. S ničím z toho, co jsem vyjmenovala. Máma už zůstane mrtvá napořád, můj bývalý přítel a nejlepší kamarádka odletěli na původně moji akci do Madridu a já jsem zůstala doma. V Houstonu. Neměla jsem co dělat ani s kým to dělat.

Zpětně to mám rozmazané a vůbec si nepamatuju, co jsem dělala.

Většinou jsem se snažila jen nějak zabavit. Přerovnála jsem v práci kartotéku. Zařizovala jsem menší akce v Houstonu.

Doma jsem vymalovala koupelnu na oranžovo, aniž bych se zeptala domácího. Vyklidila jsem mámin byt a dala inzerát na jeho prodej. Po práci jsem běhala deset kilometrů, abych se pořádně utahala. A počítala jsem každou vteřinu do chvíle, kdy skončí tenhle očištec.

Jo a taky jsem každou noc spala na zemi v šatně.

Poslední čtyři týdny trvaly snad tisíc let. A za celou tu dobu se stala jedna jediná dobrá věc.

Když jsem se probírala máminou šperkovnicí, našla jsem něco, co mělo být už dávno ztracené – věcičku, která by komukoliv jinému připadala jako bezcenná tretka. Pod zamotaným náhrdelníkem ležel stříbrný zavírací špendlík zdobený korálky, který jsem vyrobila ve škole v den svých osmých narozenin.

Dodneška jsem si pamatovala barvy korálků: červená, oranžová, žlutá, světle zelená, světle modrá, fialová a bílá.

V tom roce byly takzvané špendlíky přátelství ve škole velký hit. Vyráběli je všichni a pak jsme je nosili připíchnuté na tkaničce bot. Takže když učitelka přinesla na hodinu svírací špendlíky a korálky, byli jsme nadšením bez sebe. Nechala nás tvořit o přestávce a já jsem svůj nejkrásnější špendlík schovala pro mámu. Strašně jsem se těšila, že ji překvapím dárkem v den, kdy ona chystala dárky mně. Nakonec jsem jí ten špendlík nikdy nedala.

Do rána někam zmizel.

Hledala jsem ho několik týdnů. Prohledávala jsem podlahu ve vestavěné skříni, každou prasklinu, všechny kapsy školního batohu, pod kobercem v předsíni. Stala se z toho pro mě dlouholetá záhada – nezodpovězená otázka, která mě trápila dodneška. Jak jsem mohla ztratit něco tak důležitého?

O dvacet let později jsem na něj narazila v mámině šperkovnici, kde na mě čekal jako dobře utajená odpověď. Jako kdyby ho máma pro mě celou tu dobu schovávala.

Možná jsem ji trochu podceňovala.

A sebe taky.

Vytáhla jsem ze šperkovnice ještě zlatý řetízek a špendlík na něj pověsila jako přívěsek.

Od té chvíle jsem ho nosila pořád, jako talisman, dokonce jsem s ním i spala.

Často jsem si s ním hrála, protáčela v prstech hladké korálky a poslouchala, jak chrastí. Uklidňovalo mě to. Jako kdyby to byl důkaz, že nic neztratíte navždy.

To ráno, kdy se Robby a Taylor vrátili z Madridu a všichni jsme se sešli v zasedačce, mi Glenn konečně slíbil přidělení nového klienta. Tam jsem si se špendlíkem hrála tak intenzivně, že jsem musela ty korálky pořádně ošoupat.

Ale z dobrého důvodu! Budu mít klienta! Konečně někam uteču. Bylo mi úplně jedno kam. Samotná představa, že zvednu kotvy, mi zalila celé tělo vlnou úlevy.

Konečně odsud zmizím.

Po dlouhé době mi bylo fajn.

Zbývalo přežít schůzku s Robbym.

Naše západní kultura se k rozhodům staví, jako kdyby to byla lehká rýma. Děláme si z nich legraci, jako kdyby to byla zanedbatelná hloupost. A vyléčil ji čaj, tlustá deka a flanelové pyžamo.

Jenže rozchod je taky svým způsobem truchlení. Právě vám umřel vztah, a ne ledajaký. Nejdůležitější vztah vašeho života.

Na tom není nic legračního.

„Dostat kopačky“ taky zní dost sarkasticky. Jako kdyby to bylo něco rychlého. Kopanec do zadku a je to. Ale vyrovnat se s těmi kopačkami, to trvá věčnost. Protože *ten, který vás miloval, se rozhodl vás už nemilovat.*

Dá se na to vůbec někdy zapomenout?

Čekala jsem na ostatní v zasedačce, byla jsem tam s velkým předstihem. Tehdy mi to došlo. Když se se mnou Robby rozešel, potvrdil tím moji nejhorší a nejhlubší podvědomou obavu.

Že možná nejsem hodná lásky.

Jasně že jsem dobrý člověk. Se spoustou dobrých vlastností. Jsem schopná a mám jasný žebříček hodnot... A ještě bych ráda dodala, že skvěle vařím. Ale že bych si o sobě myslela, že jsem hodná toho, být pro někoho jiného na prvním místě? Že jsem tím pádem lepší než všichni ostatní? Že jsem tak úžasná, aby si mě ten jeden *někdo* vybral mezi spoustou dalších ženských?

No, pro Robbyho jsem na prvním místě rozhodně nebyla.

Už jsem ho nechtěla vidět. Ani myslet na náš rozchod. Ani se patlat v úpadku svého sebevědomí.

Chtěla jsem jenom vypadnout z Texasu.

Jako první přišla do zasedačky Taylor. Moje nejlepší kamarádka, která se právě vrátila z Madridu s mým bývalým. I když to nebyla její chyba.

Měla kratší vlasy – stylové evropské mikádo – zastrčené za uši a řasenku. To u ní byla novinka. Její zelené oči byly krásně výrazné. Vyjekla jsem radostí, rozběhla se k ní a vrhla se jí do náruče.

„Konečně seš zpátky,“ radovala jsem se a pevně ji držela kolem krku.

Taky mě objala.

„Zabila jsem všechny tvoje kytky,“ řekla jsem. „Ale to máš za to, že jsi odjela.“

„Tys mi zabila kytky?“

„Neříkej, že sis nevšimla těch mrtvolek.“

„To jako naschvál?“

„Omylem,“ hájila jsem se. „Odesly moje střídání ignorace a přílišné péče.“